

A Gutenberg-galaxis vége? – Gondolatok a könyvekről

Az emberiség tudása olvasható. Szomorú, hogy egyre kevesebben élünk vele. A könyv egy csoda, eszköz a túléléshez, a tudás megszerzéséhez, a kikapcsolódáshoz, és ha választ akarunk kapni a kérdéseinkre, hiszen az embereket évszázadok óta ugyanazok foglalkoztatják, még ha ez elsőre nem is tűnik fel. A műveltség korábban erénynek számított az, ami mostanra érthetetlen módon kezd kikopni. Jobban tennénk, ha megfogadnánk elődeink tanácsait, és nem a pusztítás felé sodornánk magunkat.

Számomra Vörösmarty Mihály *A Guttenberg-albuma* című művéből az derül ki, hogy a világ egy cseppet sem változott. A hazugság, az erőszak, a szegénység még mindig jelen van világunkban. 2020 van, de a világosság és az igazság még most sem ért el minket, pedig 1839 óta, amikor a vers íródott, eltelt jó pár év. A jó és a rossz egyensúlya természetesen elengedhetetlen a világ működéséhez, de úgy érzem, kedvezőtlen irányba sodródtunk.

Én már egy olyan generáció tagja vagyok, amelyben a könyvek szeretete valahogy nem természetes, hanem furcsa. A digitális világ került a középpontba, pedig szerintem egy jó könyvet és egy jó filmet ugyanúgy lehet élvezni. De hiába a digitális világ hódítása, a könyveket nem lehet olyan egyszerűen legyőzni. Az e-könyvek térnyerése egyre szembetűnőbb, ami arra enged következtetni, hogy az olvasás nem fog megszűnni, csak átalakul. A könyvmolyok soha nem tűnnek el.

A könyvtárak sorsa viszont már más dolog. Pár nagyobb biztosan megmarad, de nem jósok nagy jövőt számukra. Azonban nem ez legnagyobb gond. A tudásszomj eltűnése rengeteg embert érint, aminek eredménye ez a mostani állapot. Miért nem élnek azzal a számtalan lehetőséggel, amit a könyvek nyújtanak? A „Mi dolgunk a világban?” kérdésre Vörösmarty *Gondolatok a könyvtárban* című verse így válaszol: küzdeni. Mégis hogy lehet küzdeni a legfontosabb erő, a tudás nélkül?

Néha eszembe jut egy hasonlat: az élet olyan, mint egy társasjáték. Ki ne akarna nyerni? De ahhoz nem elég a szerencse, mindig azok vannak fölényben, akik tudnak játszani. Bármilyen helyzet adódik, mindig az jár jobban, aki tud. Az már más kérdés, hogy vajon jóra használja-e ezt a fölényt.

Dorkó Gréta Dorottya 10. A